

[Socialministeren.]

fjerneste Bagtanke hos mig i Retning af det, han syntes at frygte, at jeg eller andre skulde begive os ud paa en buldrende Agitations-tourné Dagen efter, at vi virkelig fik gennemført en Nyordning af Sociallovgivningen, der svarede til vor Opfattelse af Forholdene og til den økonomisk-finansielle Situation.

Og naar det ærede Medlem tilføjer, at det er en Opgave for alle Partier reelt at sige, hvad man vil, saaledes som det fra konservativ Side er sket gennem Tvangsforsikringsforslaget, saa kan vi lige saa nemt paa det Omraade sige, at vi vil ikke Tvangsforsikring, men det er jo kun et enkelt Problem af de Masser af Problemer, der er Tale om ved Sociallovgivningens Revision. Intet Parti kan paa dette Omraade give et saadant Tilsagn, som det ærede Medlem kræver. Udviklingen blot fra 1921 til Dato viser jo for alle Partiers Vedkommende, hvor afhængig Sociallovgivningen maa være af mange Forhold, ikke mindst af Konjunkturerne, af den finansielle Situation, fordi den koster saa mange Penge. Naar jeg tænker paa Aarene 1919 og 1920, da jeg sad og udarbejdede „Fremtidens Forsørgelsesvæsen“, hvilke Milliontal vi alle den Gang opererede med som noget, man selvfølgelig godt kunde overkomme, og saa tænker paa Situationen i 1927, saa behøver jeg i og for sig ikke at sige mere. Jeg kan derfor ikke tilsige det ærede Medlem andet end en varm Interesse for at naa til en Ordning, der for menneskelige Øjne set kan ligge fast i en overskuelig Tid, og Villighed til at faa bøjet Synspunkterne og Villierne saaledes mod hinanden, at disse store Spørgsmaal ikke stadig skal være hadefulde Strids-spørgsmaal mellem Partierne. Men saa maa jeg ogsaa have Lov til at tilføje, at netop dér mødte vi med saa store Indrømmelser, et saa oplagt Bevis paa Villigheden til at begrave Stridsøksen, at det er de ærede Oppositionsførere, der ved Udtalelserne forleden Dag nærmest tvinger os den i Haanden paa ny. Thi Forholdet er dog det paa den anden Side, at der ude i Befolkningen er et saadant Ønske om en Sociallovgivningsreform, at Regeringen i Almindelighed og jeg i Særdeleshed ikke har nogen Grund til at trygle Oppositionen om at medvirke til en fornuftig Ordning paa et nyt Grundlag, som alle sagkyndige vil anerkende og forsvare, og væsentlig billigere end det, jeg har foreslaaet og skildret, tror jeg ikke en forsvarlig Revision af Sociallovgivningen vil blive.

Maa jeg i denne Forbindelse beklage, at ingen, ikke en eneste af Oppositionens

Talere, har Øje for andet end Kontanterne. Jeg synes, der er Ting, der paa dette Omraade, hvor vigtige Pengene end er, maaske er lige saa vigtige. Det er alle de indirekte Virkninger af ethvert som helst Forsørgelses- og Socialsystem. Det er alle de gode Virkninger, som ethvert rationelt opbygget System har, derunder ogsaa dets Virkning i Retning af at standse den stadige Forøgelse af Demoralisationen og den stadige uensigtsmæssige Udgiftsforøgelse, som kan paa-regnes, hvis disse Forhandlinger ikke fører til et godt Resultat. Men det har jeg ikke mærket noget som helst til, jeg har ikke hørt noget som helst om de Virkninger. Disse Sider af Reformen, der for mig altid har været de vigtigste, naar jeg har beskæftiget mig med disse Spørgsmaal, lader Oppositionsførerne ganske kolde, og de er dog baade alvorlige og velbegrundede. Men jeg skal ikke opholde mig herved, det vil nok komme under Udvalgsforhandlingen gennem Pres fra forskellige Sider, ikke mindst gennem den kommunale Sagkundskab.

Derimod maa jeg sige et Par Ord til Slut om den krævede Finansplan. Hvad er egentlig Meningen med dette? Jeg har aldrig tidligere i de ti Aar, jeg har siddet paa Rigsdagen, hørt denne stadige Talen om Finansplan. Hvornaar har det ærede Medlem krævet en Finansplan af Venstres Regering? Og hvornaar har Venstres Regering i øvrigt forelagt en Finansplan? Det er muligt, jeg ikke er særlig sagkyndig dér, men jeg har aldrig hørt noget om det. Og hvad kommer for øvrigt en Finansplan Socialministeren ved? Jeg kender kun til, at der skal skaffes Dækning for de fremsatte Udgiftsforslag, og den Dækning foreslaar vel enhver Regering efter sine egne Planer, efter sit eget Program, ikke efter Oppositionens. Naar den ærede Ordfører oven i Købet synes at forlange Oplysning af mig om Restaurations-skattens Ophævelse, og hvad deraf følger, maa jeg virkelig afvise dette, selv om jeg ved, at Ordningen af dette Problem efter Finansministerens Planer ikke vil komme til at vedrøre Sociallovgivningens Millioner. Men hvad der kommer mig ved, og hvad man kan vente, at jeg skal kunne udtale noget om, er alene Spørgsmaalet om, hvorledes Regeringen tænker sig Dækning for de 13 Mill. Kr. plus Overgangsudgifter, som jo vil komme aftagende i de første Aar efter Vedtagelsen. Det kunde ganske vist være fristende efter Lovforslagets Behandling her — Udskydelsen af alt, til hele Reformen er forelagt, og Bemærkningerne om „en rum Tid“ og „ad Aare“ — at minde om